

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina L. 1.750
Letna naročnina L. 3.500
Letna inozemstvo L. 4.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Komunizem in njegovi cilji Pomembne volitve v Nemčiji in Franciji

Paradoks komunističnega gibanja je v tem, da nastaja kot izrazito socialno gibanje, kateremu so mir, svoboda, enakopravnost, red, pravičnost vse. To vse dolej, dokler ne pride — navadno z revolucijo — na oblast. V tistem trenutku se komunizem prelevi v izredno učinkovito diktaturo in za vselej uduši vse, kar diši po resnični svobodi, po resnični demokraciji, po resnični pravičnosti. Oblasti se polaste ljudje, ki ravnaajo tako kot jim najbolj prav hodi na poti utrditve njihove oblasti. Tako je povsod na svetu, kjer je komunizem na oblasti.

KOMUNIZEM V SVETU

Prvo delo je komunizem ob prihodu na oblast opravil tako, da je napolnil zapore in poslal v nasilno smrt na tisoče in tisoče ljudi, ki niso bili komunisti. Tako v vzhodnih državah, tako na Kubi, tako — če bi do tega prišlo — jutri pri nas. Vsako najmanjšo željo po pravičnejši ureditvi družbe zatire komunizem kot »sovražno dejavnost«. Spomnimo se samo Čehoslovaške in nedolžne krvi, ki je tekla pod sovjetskimi tanki na Madžarskem in kasneje ob uporabi delavcev na Poljskem.

Kaj dela komunizem na kulturnem področju, pa smo pričali prav v teh dneh, ko je bilo Nobelovemu nagradjencu Solženicinu prepovedano osebno prejeti nagrado, češ da so mu jo švedske oblasti podelile zaradi njegove kritike razmer v Sovjetski zvezi. To pa da je že udinjanje sovražnikom socializma. Jasno: v diktaturi se sme oblast le hvaliti; drugače se postane kaj hitro protidržaven element. Kdor si pa le drzne malo kritizirati določeno ravnanje in delo komunističnih veljakov, mora v osamljenost ali celo v umobolnico, kot se to danes tako rado in pogosto dogaja zlasti v Sovjetski zvezi.

Tudi na verskem področju ni nič boljše, saj so kristjani v komunističnih državah potisnjeni v ozadje, zapostavljeni in ovržani pri svojem verskem življenju. Ziva priča za to so tisoči in tisoči podpisov, ki so jih zbrali katoličani na Litvanskem, ko so nedavno protestirali proti ravnanju oblasti do katoličanov v tej sovjetski republiki.

KOMUNIZEM V ITALIJI

Komunistično gibanje kaže razumljivo v Italiji drugačno lice kot tam, kjer je na oblasti. Pri nas je za napredek, mir in pravičnost. Če bi pa jutri prišel v Italijo komunizem na oblast, bi avtomatično ravnal po vzorcu komunizma v drugih državah. Zatrli bi večstrankarski sistem, onemogočili demokratični red, ohromili parlamentarno življenje, prepovedal vsako stavko, ukinil časopise, ki ne trobijo v isti rog. Danes pravi PCI, da je za strankarsko sožitje in demokracijo, jutri pa bi v imenu istih besedi vsem državljanom vsilila svojo voljo.

K temu je treba še dostaviti, da če se PCI zavzema za rešitev socialnih vprašanj, posebej delavskega sloja, je to v glavnem spreten maneuver, da bi prišla na oblast. Zato vsa zadovoljna kriči, ker niso delavski problemi še tako urejeni, kot bi morali biti, češ da samo komunizem lahko reši delavsko vprašanje.

KOMUNIZEM IN SLOVENC

Isto se dogaja z reševanjem naših narodnostnih pravic. Komunisti trdijo, da ni bilo za Slovence doslej ničesar napravljene, kar seveda ni res. Saj živimo danes Slovenci svobodno življenje in nas nihče ne preganja zaradi tega. In to je bistveno v našem narodnostnem življenju.

Komunizem izrablja tudi narodnostne probleme za svoje cilje, saj je znano, da navzven kriči proti vladnim strankam, kjer bi pa lahko res kaj napravil, se pa potegne nazaj. V svojih organizacijah skoro ne pozna dvojezičnosti in vse njegovo delo je usmerjeno v fratelančno smer žalostnega sponina. Hvali se, da omogoča izvolitev komunistov slovenskega jezika na svojih listih. Pa to je najmanj, kar lahko napravi, saj bi bila njegova »moralna dolžnost« (kot je to rekel tudi socialist Branko Pahor) avtomatično izvoliti poslanca slovenskega jezika, za katerega bi morali glasovati tudi italijanski komunisti, da bi slovenski komunist prišel z močno večino v parlament, kamor so izvoljeni poslanci, ki dobijo po stotisoče preferenc. Poslanec slovenskega jezika bi moral prejeti od vseh svojih tovarišev, italijanskih in slovenskih, vsaj 20-30 tisoč preferenc, da bi imel veljavo v parlamentu, ne pa tistih nekaj tisoč. In še nekaj: zakaj morajo slovenski komunisti glasovati za italijanske tovariše, medtem ko pa italijanski komunisti ne glasujejo za slovenskega komunisto?

ZAKLJUČKI

Iz vseh gornjih misli lahko sklepamo, da je nujno, da gredo naši glasovi pri parlamentarnih volitvah predvsem v resnično demokratično smer. Ne smemo se iti igrati kanja z diktaturami v tem zelo delikatnem trenutku, ki jo preživlja italijanska družba. Nimamo toliko glasov, da bi odločilno pripomogli, kakšna naj bo nova vlada. S svojimi glasovi bi pač težko zavrnili pohod fašizma ali komunizma.

Kljub temu pa je včasih vsak glas odločilen. Usmerimo ga zato na pot resnične pravičnosti, svobode, miru, enakosti državljanov, demokratičnega pluralizma. Izberimo tako, da nam bo še naslednjih petindvajset let možno živeti v svobodi. Da nam bo še omogočeno iti na volišča in izbirati med več listami, ne pa metati v skrinjo ene same kroglice, pa naj bo rdeča ali črna. Izberimo na volišču tako, da bomo kot Slovenci lahko še živeli, se razvijali in se borili za svojo in naših otrok boljšo bodočnost.

S. M.

Preteklo nedeljo so bile volitve tako v Zahodni Nemčiji kot v Franciji. V Zahodni Nemčiji so bile volitve deželne značaja, saj je šlo za obnove parlamenta dežele Baden-Württemberg, v Franciji pa so imele značaj referendum. Obojne volitve so bile za vlado bolj neuspeh kot uspeh.

BRANDTOVA POLITIKA V NEVARNOSTI

Deželne volitve v Baden-Württembergu naj bi pokazale, ali se javno mnenje tudi v tej deželi, kjer so do sedaj vedno bili zmogoviti krščanski demokrati, začneja obracati v korist socialdemokratov, ki jih vodi kancler Brandt. Z drugo besedo: volitve naj bi bile deset dni pred odločilnim glasovanjem v Bonnu preizkus odobravanja ali zavračanja Brandtove vzhodne politike.

Rezultat volitev Brandtovega položaja gotovo ni okrepil. Krščanski demokrati so prvič dosegli absolutno večino glasov in s tem tudi sedežev. Od 44,2 % v letu 1968 so se dvignili na 53,1 %, od 60 sedežev na 65. Resnici na ljubo pa je treba priznati, da so jim k tako velikemu uspehu v znatni meri pomagali tudi člani novonacistične stranke, ki je leta 1968 dosegla 9,8 % glasov, letos pa se volitev ni udeležila.

Socialdemokrati so sicer tudi napredovali, a le na račun svojega zaveznika v vladi, liberalne stranke. Ta stranka je od 14,4 % zdrknila na 8,9 % ter pri tem izgubila 9 poslanskih mest. Prej jih je imela 18.

Te za liberalce izgubljene glasove so v glavnem pobrali socialdemokrati. Od 29 % v letu 1968 so se dvignili na 37,5 %, v sedežih pa od 37 na 46. Komunistična stranka, ki je na volitvah prvič nastopila, je prejela komaj 0,4 %.

V deželi Baden-Württemberg so do sedaj vladali krščanski demokrati skupaj z Brandtovimi socialisti. Sedaj taka koalicija, ko so dosegli krščanski demokrati absolutno večino, ne bo več potrebna.

V zveznem parlamentu pa ima Brandt še večino, a komaj enega glasu. Prav te dni je še eden liberalnih poslancev zapustil vladno večino. Dovolj je, da še eden od te večine ne glasuje — in vsa Brandtova politika bo doživela poraz.

BREZBRIŽNI FRANCOZI

V Franciji pa so bili volivci pozvani, da se izjavijo, ali odobravajo vstop Vel. Britanije v Evropsko gospodarsko skupnost. Glasovanje naj bi obenem pokazalo, ali Francozi soglašajo s politiko Pompidoujeve vlade.

Udeležba je bila vse prej kot prepričljiva. Na volišče je šlo komaj 60,36 %. Stirje na deset Francozov so se torej volitev vzdržali. Od oddanih glasov je reklo »da« 67,86 %, »ne« pa 32,14 %. Belih volilnic je bilo 7,07 %.

Britanski vstop v EGS so odobrili člani golistične stranke in sredinskih strank, vzdržali so se socialisti, komunisti pa so glasovali proti. Vladni krogi trdijo, da je izid glasovanja za vlado dovoljen, češ da so važni le glasovi za in proti, opozicija pa trdi, da je bil referendum za vlado neuspeh, saj 11.619.070 oseb ni šlo na volišče, 5.020.683 jih je reklo »ne«, samo 10.601.645 pa »da«. Kljub vsem tem ugotovitvam pa je vlada prej ko slej trdna in v Franciji ni pričakovati kakih političnih pretresov.

Domovina pozna le eno vrsto Slovencev

V sobotni prilogi ljubljanskega »Dela« od 22. aprila je bil objavljen članek »V boju za glasove - volitve v Italiji in Slovenici«, ki ga je podpisal Stane Ivanc, ki očitno ne pozna razmer v slovenskem zamejstvu, saj piše o političnih problemih zamejskih Slovencev v Italiji s podoben točnostjo kot bi recimo pisal o notranjih problemih afriške države Uganda ali ne vem kakšne druge države, o kateri vemo bore malo.

Najprej se vprašujemo, s katerimi »slovenskimi politiki, predstavniki strank in novinarji« se je Ivanc razgovarjal? Vse se zdi, da samo z marksističnimi politiki slovenskega jezika, ki kandidirajo na listah italijanskih strank. Če to drži, potem naj dopisnik »Dela« to tudi napiše, da ne bodo bralci »Dela«, ki resnično poznajo probleme Slovencev v Italiji, napačno informirani. In še: s katerimi »predstavniki strank in novinarji«, oz. pravilneje: časnikarji se je dopisnik »Dela« razgovarjal?

Zalostno, da smo že v 28. letu po končani vojni, da so naši zamejski demokratični politiki napravili nič koliko korakov k približanju do problemov matične države, a da je v obratni smeri še vedno zaznavna najprej koristnost, politična preračunljivost, golo simpatiziranje samo z marksističnimi Slovenci v zamejstvu.

NOČEJO POZNATI SLOVENSKE SKUPNOSTI

V nadaljevanju članka pravi Stane Ivanc naslednje stvari: »Razmerje političnih sil je bilo po zadnjih volitvah v letu 1968 takšno: na Tržaškem: DC (krščanska demokracija), KPI, MSI (neofašisti), PSDI (socialdemokrati), PLI (liberalci) in PSI (socialisti); na Goriškem: DC, KPI, PSI in PSDI, MSI in PLI...«.

To je že prava sramota, da časnikar iz Slovenije omenja MSI oz. fašiste, zamolči pa listo Slovenske skupnosti, ki je nastopila leta 1968 tako na političnih kot na deželnih volitvah in prejela v Trstu in Gorici 11.000 glasov.

Ljubljana lahko zve o fašistih, ne sme pa vedeti o političnih nastopih tistih Slovencev, ki so proti vsakemu vključevanju v italijanske stranke, pa naj bodo take ali take, saj imajo v glavnem iste cilje.

Ljubljana mora čim manj vedeti o tistih Slovencih, ki nastopajo samostojno v okviru slovenske liste in ki so proti vsakemu janičarstvu, zato, ker bi pač to lahko slabo vplivalo na tiste Slovence v domovini (in jih ni tako malo!), ki so z vsem srcem na strani samostojnega slovenskega političnega nastopa.

Se: Stane Ivanc piše, da je tržaška Slovenska skupnost zavzela ob bližnjih volitvah »stališče podpore slovenskima kandidatomu Skerku in Košuti...«, kar ne drži, ker je Slovenska skupnost jasno rekla, da je proti vsakemu totalitarizmu. Komunistične stranke in njih kandidati pa so povsod, kjer jim uspe priti na oblast brezobzirni, hladnokrvni in vztrajni totalitaristi.

Dalje: Dopisnik »Dela« piše v podnaslovu, da ima »jasen program v prid manjšine le KPI«.

Toda ali ima res samo KPI jasen program glede Slovencev? To res drži? Piše Ivanc, da imajo »komunisti, socialisti in PSIUP bolj ali manj dosledno izpeljano dvojezično volilno kampanjo...«. Bolj ali manj debele laži bi bilo težko napisati. Kje pa ima PSIUP dvojezične volilne lepake? In PSI in PCI, koliko jih imata in ali jih imata tudi povsod v mestnih predelih, kot bi to bila njihova moralna in politična dolžnost glede števila Slovencev v njihovih strankah? Škoda, da se ni Stane Ivanc nekoliko razgledal po tržaškem mestu, pa bi hitro moral odkriti, če je pošten, da slovenskih lepakov ni. Celotno »Primorski dnevnik« je moral to dejstvo v eni zadnjih številkih priznati.

ODKRITA IZJAVA KOMUNISTIČNEGA POSLANCA SKERKA

V razgovoru je dejal komunistični poslanec Skerk Stanetu Ivancu dobesedno tole: »V parlamentu, v katerem je naša stranka zelo močna, ne morem nastopati kot samostojen Slovenec (podčrtal pisec), marveč kot komunistični poslanec. Tako lahko ob podpori drugih levičarskih poslancev računamo na izglasovanje zakonov, ki bodo koristili Slovincem.«

Perfektna izjava, točna izjava! Tudi Slovenska levica naj se nekoliko zamisli ob tej izjavi kandidata, ki se čuti dolžnega izjaviti osrednjemu slovenskemu dnevniku, da ne more nastopati v parlamentu kot samostojen Slovenec! Skoro, da je težko kaj dodatnega izjavi, saj je konec koncev logična in poštena.

Pozivamo zato ljubljansko »Dela«, če nam je seveda to dovoljeno, naj bolj objektivno piše o zamejskih Slovencih. Do sedaj je imelo na razpolago dovolj prostora le za osebe in izjave marksističnih Slovencev pri nas, ki utapljajo naše ljudi za vedno v italijanskih strankah, kjer ostajajo narodnostno živi še v prvi stopnji, zato da se v naslednji lepo in gladko asimilirajo z italijanstvom. S tem pa nudi slovenstvu v zamejstvu kaj slabo uslugo.

Tri dni na mesecu

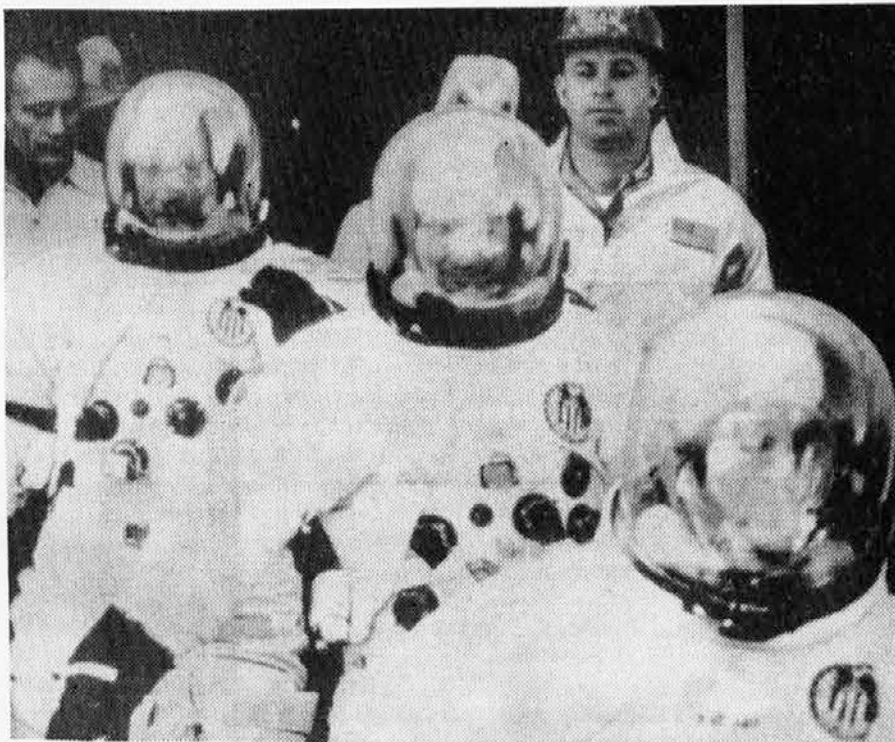
Vesoljca Young in Duke bi morala po prvotnem načrtu pristati na mesečevi površini v četrtek 20. aprila ob 21.41 po italijanskem času. Toda okvara glavnega motorja matične ladje je ves program zakasnila. Sele ko je bila okvara odstranjena, je bil mogoč pristanek na Luni, ki se je izvršil brez težav v petek 21. aprila malo po tretji uri.

Kraj, kjer sta pristala oba astronauta, leži na področju žrela ognjenika Descartes. Področje je zelo zanimivo zaradi svoje sestave. Vesoljca sta opravila tri pohode in pridno nabirala razno kamenje ter se vzpela tudi na rob ognjeniškega žrela. Od časa do časa so se pojavljale kake nevšečnosti z lunarnim vozilom, na splošno pa je vse v redu potekalo. Ameriški znanstveniki menijo, da je polet dobro uspel.

Young in Duke sta v celoti preživela izven mesečeve ladje na lunini površini 20 ur in 14 minut, na Luni pa sta se mudila 70 ur. Luno sta zapustila v ponedeljek ob 2,26 in se kmalu nato združila z matično ladjo »Casper«. Začel se je povratek proti Zemlji, ki naj bi se ta četrtek 27. aprila v večernih urah zaključil s pristankom v vodah Tihega oceana.

Španci za papeške misijske družbe

V španskih škofijah so zbrali v preteklem letu za papeške misijske družbe skoraj 214 milijonov pezeta, kar zneso skoraj dve milijardi lir. Zbirka je znatno večja kot eno leto prej.

Vesoljci Young, Duke in Mattingly so uspešno opravili zaupano jim nalogo ter mnogo prispevali k boljšemu poznanju Meseca

Slovensko dušno pastirstvo v Gorici

II.

Goriška Cerkev se pod vodstvom svoje ga podjetnega nadškofa prizadevno zavzema za svojo notranjo prenovu. Koncilski načela o človeškem dostojanstvu slehernega vernika, o bratskem občestvu na škofijski ravni in o svobodni izbiri take dušnopastirske oskrbe, ki najbolj ustreza lastnemu značaju in narodnim značilnostim, so ji sveta. Zato pa hoče biti v mejah svoje razsežnosti in pristojnosti zares »zakrament odrešenja«.

Da bi mogla goriška Cerkev vsakomur nuditi svoje odrešilno poslanstvo na najbolj primeren način, je posvetila svojo pozornost pravični ureditvi manjšinske dušnopastirske oskrbe. Predvsem se je spoprijela z vprašanjem, kako nuditi zares uspešno dušno pastirstvo močni slovenski skupnosti, ki živi v samem mestu Gorica, od solkanskega bloka pa do južne postaje, od šempeterskega bloka do pevmškega mosta.

Na zasedanju 13. aprila v Rusiču je Duhovniški svet (DS) pod predsedstvom in privolitvijo nadškofa msgr. Cocolina sprejel vrsto sklepov, ki tvorijo ogrodje končni ureditvi dušnopastirske oskrbe slovenskih vernikov v Gorici. Sklepi so naslednji:

1. Naj se s sedežem v cerkvi sv. Ivana kanonično ustanovi, za zdaj, »Slovensko dušnopastirsko središče« za goriške vernike in naj se imenuje poseben dušni pastir, z oblastjo, da »dopustno in veljavno« vrši vsa pastoralna opravila v blagor slovenskih vernikov vseh mestnih župnij.

2. Slovenski verniki imajo pravico, obračati se v vseh svojih duhovnih potrebah ali h krajevnemu župniku ali k dušnemu pastirju pri Sv. Ivanu. Ta lahko obiskuje slovenske družine v mestu in v sporazumu s krajevnim župnikom.

3. Ko gre za krste, poroke, pogrebe, prva sv. obhajila in birme, naj slovenski dušni pastir vsakokratno obvesti krajevnega župnika o vernikovi izbiri.

4. Kadar sami verniki zaprosijo, naj se bogoslužna opravila izvršijo v njihovem jeziku, jim krajevni župnik takoj ugod; ako tega ne zaprosijo, jih mora župnik vprašati, v katerem jeziku želijo prejeti zakramente in zakramentalne ter brž pristati na njihovo željo: ali sam, če zna jezik, ali po drugem slovenskem duhovniku ali pa jih nasloviti na predstojnika slovenskega dušnopastirskega središča.

5. V mestnih župnijskih cerkvah stolnice, sv. Ignacija in na Placuti naj se ohrani in še okrepi dosedanja dušnopastirska oskrba za slovenske vernike; nanovo naj se vpelje praznična sv. maša v cerkvi Marije Vnebovzete pri oo. kapucinih, kakor tudi drugod, kjer jo zahteva primerno število slovenskih vernikov.

6. Slovenskim vernikom po bolnišnicah in v ječah se prav tako zagotavlja njim lastna duhovna oskrba.

Duhovniški svet je te odredbe o dušnopastirski oskrbi slovenskih vernikov v Gorici temeljito pretehtal, tako da so sad odkrite, pogumne in čisto naravnost napete razprave. Ko pa je prišlo do glasovanja o vsaki posamezni točki, je bilo pet točk sprejetih enoglasno, ena pa s preprčljivo večino.

Glede prve točke je potrebno naslednje pojasniti. Razprava je predvsem ugotovila, da odredba vsebuje dvojno pravno dejanje: ustanovitev slovenskega dušnopastirskega središča kot pravne osebe in imenovanje slovenskega dušnega pastirja z redno oblastjo. Italijanski sobratje so zahtevali, naj se prvotnemu besedilu vstavi beseda »ad tempus«, tj. začasno, za zdaj.

Slovenski svetovalci so se na vso moč upirali temu vstavku, češ da se tako ustanovi zanika trajnost. Tedaj je bila podana naslednja uradna razlaga: »Izraza "ad tempus" ni jemati v časovno omejevalnem, pač pa v naklonjenostnem smislu: nikakor nima značaja začasnosti (carattere di provvisorietà), pač pa odprti vrata za boljše rešitve. Obrazložitev: nemogoče je vnaprej dati najboljšo pravno obliko slovenskemu dušnopastirskemu središču: izkušnje bodo morda narekivale vse popolnejšo obliko. Gre za avtentično razlago izraza "ad tempus", ki bo vnesena v sam zborovalni zapisnik.« Po tej razlagi je latinskemu izrazu »ad tempus« smiselno bližji slovenski izraz »za zdaj« kot pa »začasno«, in tako ga tudi prevajamo.

Goriški nadškof, ki je s temi sklepi DS sprejel slično okvirno uredbo dušnopastirske oskrbe slovenskih vernikov v Gorici, kar mu je v veliko čast, si je naložil težko in zelo odgovorno nalogo, vse to konkretno izvesti. Slovenski duhovniki so se mu postavili na polno razpolago. Potrebno pa je, da k temu prispevajo tudi slovenski verniki z nasveti in dejavnim sodelovanjem. V zboru škofijske skupnosti, v goriški kra-

jevni Cerkvi, se zdaj slovenski verniki lahko upravičeno čutijo kot polnopravni božji otroci, ki so jim odprte vse možnosti verskega življenja, tako da je zares usoda njihovih duš v njihovih rokah.

Vse človeško je nepopolno. Tudi v tej dušnopastirski uredbi in njeni izvedbi bo marsikaj nepopolnega in morda celo napakega. Izkušnja bo to pokazala. Drži pa,

Osemdeset let Slovenskega Alojzijevešča

Polna dvorana ljudi, ki so se udeležili v nedeljo 23. aprila v Katoliškem domu proslave 80-letnice Slovenskega Alojzijevešča, je znova potrdila zavzetost goriških Slovencev za naše vzgojne ustanove, ki so zgrajene na krščanski in narodni osnovi. Proslavo je odprl sedanjí ravnatelj zavoda msgr. Franc Močnik, ki je označil namen te proslave in prebral pozdravno pismo goriškega nadškofa. V njem pravi g. nadškof sledeče:

Hvaležen sem Vam, da ste me obvestili o praznovanju 80-letnice Alojzijevešča in da ste me povabili na proslavo. Žal se je ne morem udeležiti, čutim pa dolžnost, da pošljem Vam in vsem sodelavcem in gojencem, sedanjim in bivšim, svoj pozdrav. V tej obletnici se spominjamo vseh, ki so z nemalimi žrtvami ustanovili Alojzijevešče za vzgojo mladine v naši nadškofiji z blagoslovom tedanjega nadškofa Alojzija Zorina.

80 let govori o velikodušnosti duhovnikov in laikov, ki so zavod priklicali v življenje in ga vodili ter oznanjali velikodušno pomoč vse vaše skupnosti, ki je pomagala zavod graditi in vzdrževati, obenem pa prava o številnih vrstah gojencev, ki so bili deležni dobrot te ustanove. Ko se z globoko hvaležnostjo spominjamo tistih, ki so zamislili, ustanovili, vzdrževali in obnavljali zavod, voščim Alojzijevešču, da bi bilo še vnaprej zvesto svojemu vzgojnemu namenu in bi tudi v teh časih igralo častno vlogo.

Vaš nadškof ve za vaše težave in jih bo skušal z vami reševati. Spominimo se danes tudi vseh rajnih, ki so za ta zavod delali, vsem pa, ki danes nadaljujejo njihovo delo, da bi Alojzijevešče vršilo svoje poslanstvo, naj gre moja topla zahvala.

Vsem predstojnikom in gojencem, sedanjim in nekdanjim, moj pozdrav in voščilo, da bi živeli po Kristusovih smernicah za lastno rast in rast skupnosti. Božji blagoslov bodi z vami vsemi!

† PETER, nadškof

Po pozdravu msgr. Močnika je prvi nastopil goriški otroški zbor in z otrokom lastno pristrčnostjo pod vodstvom učitelja I. Bolčine zapel štiri pesmi. Vmes je Alojzijeveški gojenec Lovrenc Peršolja recitiral dve pesmi Ljubke Šorlijeve »Za boljši svet« in »Ponosno kakor hrast«.

Slavnostni govor je imel prof. dr. Anton Kacin, ki je podal kratko zgodovino Alojzijevešča ter omenil pomembne moze, ki so v 80 letih delovali kot vzgojitelji v zavodu ali bili njegovi gojenci kot škofa Mahnič in Ujčić, Narte Velikonja, Joža Lovrenčič, Alojz Gradnik, Ivan Pregelj, Ciril Kosmač, Janko Kralj, Polde Kemperle, da omenimo le nekatere.

Na odru sta nato nastopila mladca Albin Kalc in Peter Klanjšček, ki sta odigrala komični dvospev: Oba junaka (po Stritarju). Prizor je pripravil Ivo Bolčina, na klavirju pa je spremljal Maks Debenjak.

Prvi del sporeda je zaključil mešani zbor »Ljube Bratuže«, ki je pod vodstvom prof. Stanka Jerićija dovršeno zapel tri pesmi. Nastop zbora ni bil slučajen. V Alojzijevešču so namreč delovali kar trije bratje Bratuži: Joško je bil ravnatelj, France prefekt, Lojze pa je pri delu zavoda pomagal.

Po odmoru se je Bernard Soban kot bivši gojenec zavoda zahvalil za vzgojo, ki jo je bilo deležne toliko naših mladih ljudi, in ki je iz njih napravila zgrajene značaje.

Za zaključek so gojenci nastopili s šaljivo enodejanko »Prebrisanec« ali zgodba o nesreči z žogo. Navihani prebrisanec je bil Jordan Ferletič, ki je zelo sproščeno odigral svojo vlogo. Ostali štirje so igralci so se v igro uspešno vključili, čeprav so nekateri prvič nastopili. Viktor Prašnik je pa kot »stari mož« vtil vsemu nastopu tisto odrsko barvitost, ki dá igri učinkovitost in kvaliteto.

Vse točke je napovedoval sedanjí prefekt Alojzijevešča Danijel Pintar.

Med navzočimi, ki so prišli na proslavo, smo videli med drugimi od najstarejših gojencev msgr. Rutarja in ravnatelja prof.

da so današnji nameni iskreni in čisti ter da je veliko dobre volje. Oborožimo se vsekakor s potrpežljivostjo, z razumevanjem, z odpuščajočo ljubeznijo. V potrpljenju bomo rešili svoje duše.

V naslednjem članku bomo spregovorili o manjšinski dušnopastirski oskrbi zunaj mesta, tj. na podeželju.

DR. RUDOLF KLINEC

Pavšiča, od srednjega rodu škofovega vikarja dr. Lojzeta Škerla, od mlajših deželnega svetovaleca dr. Stoka, občinskega svetovaleca dr. Paulina, bivšega prefekta dr. Rada Bednarika ter bivša ravnatelja msgr. Kretiča in Janeza Eržena.

Naj še omenimo, da je bila dopoldne istega dne v župni cerkvi na Placuti, kamor Alojzijevešče spada, zahvalna sv. maša, ki jo je opravil msgr. Rudolf Klinec, sedanjí predsednik Slovenskega Alojzijevešča ob asistenci msgr. Močnika ter gg. Eržena in Juraka. V svojem govoru je dr. Klinec povezal 80-letnico zavoda z nedeljo za duhovne poklice in predložil sodobnost duhovniškega poklica. Pri sv. maši je ubralo prepeval goriški otroški zbor pod vodstvom Iva Bolčine.

Obširnejše poročilo o delovanju zavoda v zadnjem času bo izšlo v obliki brošure, ki jo namerava vodstvo zavoda v kratkem izdati. —jk

Vprašujete Odgovarjamo

Kaj je s premestitvijo g. Markiča?

Pred nekaj dnevi sem zvedel (gl. »Novi list« 30. 3. 1972), da namerava videmski škof poslati kaplana Rina Markiča iz Slovenske Benečije v Furlanijo. Novica se mi zdi tako strašna in predstavlja zame tako grozno krivico nad slovenstvom, da tega enostavno ne morem verjeti.

G. urednik, bi mi vi kaj več znali povedati o novici? Je sploh resnična? V primeru, da je to res, se vam zdi, da moremo Slovenci ostati s prekrizanimi rokami? Mišlite, da bodo beneški Slovenci molčali? In Slovenci doma, v zamejstvu in v zdomstvu? Edo vsi ostali ravnodušni? Kaj bi se dalo storiti, da se prepreči ta nesreča ali pa pohujšljiva zdraha s cerkvenimi oblastmi?

Samo Glosar

Kolikor je nam znano, novica o name-ranvi premestitvi g. Markiča odgovarja resnici. Videmski škofija je predlagala omenjenemu gospodu, naj bi šel za župnika ali nekam v Karnijo ali pa v neko župnijo v furlanski nižini. Razlogi za to naj bi bili dušnopastirskega značaja. G. Markiču so namreč dobro znani elementi v Beneški Sloveniji naredili bivanje v Klo-diču nemogoče. Dan na dan se mora boriti z nacionalističnim nasprotovanjem, ki prihaja z raznih strani, posebno še s strani Zveze planincev in trikoloristov. V tem boju je g. Markič sam, podpora mu nudi le njegov župnik, in tudi sam zaradi tega na »črni listi«, in pa nekaj zavednih duhovnikov iz Benečije. Podobno kot v Celovcu tudi škofija v Vidnu ne nudi takim duhovnikom nikake učinkovite podpore. Duhovnik se v takem položaju nekaj časa bori in vztraja, potem pa ga mine potrpežljivost, živci popustijo in zaželi si bolj mirnega življenja. Tako je bilo z drugimi beneškimi duhovniki pred g. Markičem in tako je sedaj z njim.

Kaj naj bi storili ostali Slovenci? Ker je premeščanje duhovnikov notranja zadeva vsake škofije, se s pravnega stališča da malo ali nič storiti. Vemo iz drugih primerov, kako so škofje v tem oziru občutljivi. Če bi pa g. Rino Markič želel ostati v Beneški Sloveniji med svojimi rojaki, mu ostali Slovenci lahko nudimo le moralno podporo s tem, da znova pokažemo na popustljivost videmske škofije pred nacionalističnim pritiskom v Benečiji in na njeno mačehovsko ravnanje s tamkajšnjimi verniki: jemlje jim pastirje-domache in zamenjava z najemniki iz tujih krajev, ko vendar dekret II. vatikanskega cerkvenega zbora v koncilskem odloku o službi škofov izrecno pravi (23, 3):

»Kjer se nahajajo verniki različnih obredov naj krajevni škof poskrbi za njihove duhovne potrebe... z duhovniki... istega obreda. Prav tako naj se poskrbi za vernike različnega jezika z duhovniki tega jezika...«

BESEDE ŽIVLJENJA

KRISTUS IMA REŠITEV

»Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu, razen po meni« (Jan 14, 6).

Koliko naših bratov se tesnobno sprašuje: Kod je prava pot? — Kje je resnica?

Kaj je smisel življenja?

Odgovor je samo v — Kristusu!

On je edina pot k Očetu.

»Jaz sem luč sveta.

Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi« (Jan 8, 12).

»Jaz sem zato prišel na svet, da spričam resnico.

Vsak, kdor je iz resnice — kdor ljubi in išče resnico — poslušaj moj glas« (Jan 18, 37).

»Jaz sem vrata:

kdor stopi skozi mene, bo zveličan« (Jan 10, 9).

»Jaz sem kruh življenja.

Kdor vame veruje, ne bo nikoli žejen« (Jan 6,35).

»Jaz sem vstajenje in življenje.

Kdor vame veruje, bo živel, tudi če umrje« (Jan 11, 25).

Z. I.

Kdaj k birmi?

Vsako leto se vedno znova pojavlja vprašanje: Kdaj naj gredo otroci k birmi? Eni odgovarjajo: čimprej; drugi zopet: počakajmo vsaj do petega razreda osnovne šole. Eni pravijo: tako so škofje odločili; drugi: papež ni o tem nič določil; tretji: v Sempolaju in Zgoniku (Gorica) velja to pravilo; v Trebčah in Bazovici (Trst) pa drugačno; četrti: v Sloveniji so zelo strogi, v Trstu pa pustite vse k birmi. In tako dalje...

Kaj torej?

Slovenski škofje so izdali skupno pismo o sveti birmi. V pismu govorijo tudi o starosti birmancev. Takole pravijo:

Zakrament birme deluje tudi sam po sebi, to se pravi, da podeli milost vsem, ki mu ne postavljajo kakršne koli ovire. Za prejem birme bi torej zadostoval sam po sebi krst in posvečujoča milost, pri birmancu, ki je že pri pameti, je pa potreben tudi namen in dejanje vere. Vera in milost sta potrebni za vreden prejem, ne pa tudi za veljavnost zakramenta.

Toda takšno pojmovanje pripravljenosti na prejem zakramenta je posebno danes močno pomanjkljivo in zato tudi ne moremo reči, da bi mogli otroci s pridom kadar koli prejeti zakrament birme. Saj že novi obrednik za birmo pravi, da mora biti birmanec »primerno poučen in zmogel obnoviti krstne obljube«.

Razen tega je treba pomisliti še na tole: Najprej danes okolje, ki v njem živijo in delajo verni ljudje, splošno ni versko ali celo verno naklonjeno, zato tudi ne more s svojim vplivom pospeševati

verskega razvoja birmanca in tako nadomestiti tega, kar ni bilo storjeno že pred birmo.

Podobno velja večkrat za družinsko okolje, da namreč tudi od njega ne moremo veliko pričakovati. Da, zgodi se, da se starši za versko vzgojo otroka po birmi skoraj nič več ne zmenijo.

Tretjič je poudariti, da je po nauku sv. pisma običajna pot do Boga »vera iz poslušanja«. Zato je za birmo potrebna tudi dobra priprava.

Četrtič ne gre samo za vero kot priznanje, temveč tudi za življenje po veri.

Petič mora birmanec vsaj nekoliko vedeti, kaj se pravi biti apostol, Kristusov sodelavec, odrasel, zrel kristjan in kaj je njegova naloga.

Zato po vsem tem nikakor ni mogoče danes zagovarjati zgodnje birme, temveč je potrebno redno najmanj štiri leta krščanskega nauka, a še to je le najmanj, kar bi bilo potrebno.

Tako slovenski škofje. V goriški nadškofiji velja že pravilo, da gredo otroci k birmi v petem letu osnovne šole. In tržaški škofiji ni bilo za starost birmancev nobene natančnega škofovega določila. Zato so zlasti slovenski dušni pastirji prosili g. nadškofa, naj izda jasen odlok, a nadškof tega ni storil, ker hoče, da starši in vzgojitelji sami spoznajo potrebo po odložitvi birme na zadnje leto osnovne šole in se tega tudi držijo.

V zadnji številki škofijskega uradnega lista se je tržaški g. nadškof ponovno dotaknil tega vprašanja. Ni izdal nobenega uradnega odloka, a pravi, da je treba starše le prepričati, naj dajo k prvemu obhajilu otroke iz drugega razreda, k birmi pa otroke iz petega razreda osnovne šole. »Zal ne bomo dosegli,« piše g. nadškof, »da bodo vsi starši sledili tej želji Cerkve, a skušajmo vsaj doseči, da se bo vsako leto povečalo število tistih, ki poslušajo glas Cerkve.«

DR. LOJZE SKERL

S TRŽAŠKEGA

Zagotovila tržaškega župana Katinarcem

Ze dolgo ni katera zadeva tako razburkala ne samo direktno prizadetih prebivalcev Katinarca, ampak posredno tudi širšo javnost, zlasti slovensko, kakor načrt o novi cesti skozi naselje ter o gradnji univerzitetnih klinik. To je povsem razumljivo, kajti nepremišljena izvedba omenjenih načrtov bi zadala usodni udarec značilnostim tega naselja ter povzročila razlastitev na desetine hiš. To bi pa pomenilo nenadomestljivo škodovanje ne samo posameznih lastnikov, temveč celotne narodno-socialne skupnosti, ki je pretežno še slovenska in želi ohraniti svoje tradicionalne značilnosti.

Zato Katinarcem ni ostalo drugega, kakor da so se sami organizirali in protestirali proti izvajanju za interese njihove skupnosti zelo škodljivih načrtov. Doselej so dosegli dva pomembna uspeha: da so mobilizirali širšo javnost ter da so z drugimi svojimi intervencijami dosegli, da je tržaška občina postala dovezetnejša za njihove pritožbe. Tako je prejšnji teden prišel mednje sam župan inž. Spaccini, ki je zagotovil, da bosta občina in občinski svet v prihodnjih mesecih razpravljala o spor-nih načrtih ter skušala vnesti morebitne spremembe v smislu želj prizadetega prebivalstva.

Sledi več podpisov

Ponovno razlaščenje zemlje v Štandrežu in Sovodnjah

Štandrež pri Gorici je bil do leta 1926 samostojna slovenska občina v bližnji okolici Gorice. Tistega leta je tedanja oblast ukinila občino Štandrež in jo pridružila Gorici. Tudi po zadnji vojni, ko so obnovili razne občine, se Štandrež ni poslužil te pravice in je ostal še naprej v mejah goriške občine. Razmere so se namreč v dvajsetih letih spremenile tako, da si štandrežci niso več želeli samostojne občine, saj je njihova vas postala predmestje Gorice.

Štandrež je v preteklosti bil izrazita kmečka vas. Za kmetijstvo so bili dani tudi zelo ugodni pogoji. Okrog vasi se je namreč raztezalo veliko ravninskega polja vse od levega brega Soče do vrtojskih njiv, nekako do današnje državne meje in še čez, na drugi strani pa od Gorice do Sovodnj. Bile so za naše razmere res velike površine obdelovalne zemlje, kjer so štandreški kmetje sadili krompir in se zlasti ukvarjali s povrtino.

Toda prav ta obširna ravna zemlja v bližini mesta je kmalu postala zaželen predmet raznih razlaščenj. Najprej je že stara Avstrija vzela zemljo na Malih Rojcah za svoje vojaške namene. Po prvi vojni so razlastili še velikanske komplekse zemljišča za letališče. Slo je za okrog 400 njiv orne zemlje. V istem času, to je po prvi svetovni vojni, je goriška občina za segla levo kot štandreškega polja za mestno osrednje pokopališče. Kljub temu je ostalo še zmeraj dovolj orne zemlje za štandreške kmete. Saj so svoja polja, ki so postala manjša po obsegu, zmeraj bolj intenzivno obdelovali. Poleg tega se je tudi začela spreminjati socialna struktura vasi. Vedno več je bilo takih, ki so si poiskali delo v tovarnah ali kje drugje v goriškem mestu. Iz izrazito kmečke vasi je Štandrež začel postajati vas delavcev in kmetov. Teh slednjih je ostalo dovolj veliko število, posebno dosti pa je bilo takih, ki so bili delavci, a istočasno polkmetje, ki so svojo zemljo obdelovali v prostem času po končanem delu.

Po zadnji vojni so se razmere v Štandrežu začele še bolj spreminjati. Goriška občina je namreč s pomočjo države začela graditi nova naselja. Kje dobiti prostor? Oko občinskih upravnikov je samo od sebe zdrsnilo proti Štandrežu. Tako so zasegli ostali del Malih Rojca in zgradili novo naselje za istrske begunce. Kmalu nato so vzeli nov kompleks ob cesti iz Štandreža proti Sovodnjam in tam zgradili ljudske hiše čisto na robu vasi in tako ustvarili italijansko naselje v slovenski vasi.

Pozneje je goriška občina začela misliti, da mora tudi sama imeti svojo industrijsko cono, podobno, kot jo imajo druga mesta. Kje dobiti prostor? Spomnili so se, da je ob robu letališča velik kos zemljišča, ki mu domačini pravijo »Kvarti«. Obsega kakih sto njiv. Tam naj bo nova industrijska cona. Zaman so se politiki Slovenske demokratske zveze trudili, da bi dokazali, da je nesmiselno graditi industrijo ob letališču, ker nima možnosti za nadaljnji razmah. Naj bi jo postavili rajši onstran Soče ob Ločniku, kjer bi se lahko v prihodnosti prosto razvila, če bodo pogoji ugodni. Nič ni pomagalo, nova industrijska cona je nastala na njivah štandreških kmetov. Tako imamo sedaj v industrijski

coni pet ali šest srednjevelikih podjetij brez možnosti za nadaljnji razvoj industrijske cone, ker ni več drugega zemljišča. Pri tem goriška občinska uprava ni hotela upoštevati dejstva, da meščani poleg industrije potrebujejo tudi zemljo za kmetijsko proizvodnjo. Ista uprava je bila tako naklonjena industrijem, da jim je odstopila obilnejše deleže zemljišča (in to po polovični ceni, na svojo izgubo), da si nekateri od njih lahko privoščijo poleg tovarn še obširne nasade trt in sadja ter prostorna športna igrišča.

Najlepše je pa štandreške kmete šele čakalo. V zadnjih letih so upravitelji goriške občine in province razmišljali, kako bi povežali naše mesto s potni mednarodno trgovino, kajti Gorica naj bi postala vrata proti srednjeevropskemu trgu. Zamislili so si povezavo Gorice z avtocesto proti Ljubljani in dalje na Maribor, Gradec in Dunaj. V ta namen je bila potrebna primerno velika obmejna postaja in pazlasti postaja za tovarni promet ali avtoporto, kot mu pravijo. Podjetje ANAS zaradi trase nove avtoceste do državne meje, arhitekt Piccinato in drugi načrtajo obmejno postajo in mednarodno postajo za tovarni promet. Vse to in še marsikaj drugega znova na štandreškem polju. Tu so se domači štandreški kmetje in tudi sovojenjski z njimi začutili ogrožene v svojem življenjskem obstoju. Saj preti nevarnost, da jim vse ali skoraj vse polje razlastijo.

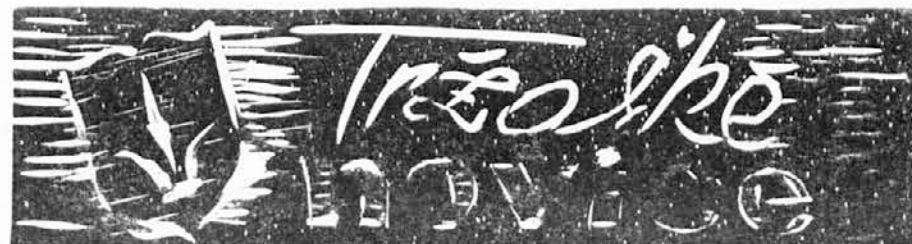
Ker nas je zanimalo sedanje stanje štandreških kmetov in njihovi pogledi v bodočnost, smo povabili nekatere izmed njih na stvaren in odkrit razgovor. Dobili smo se v gostilni pri Turriju in nato po kozarcu vina odšli v bolj tih prostor v župnijskem mladinskem domu. Tam se je razgovor začel in se več kot eno uro razpletal brez kompleksov, brez patosa, stvarno, včasih razburljivo, energično, toda s prikrito grenkobo v srcu in v besedi. Kako je ta razgovor potekal, bomo objavili prihodnjč.

Lepo priznanje slovenski šoli

Te dni je vodstvo slovenskega otroškega vrta pri Sv. Ivanu v Trstu prejelo pošiljko s pismom in diplomami o nagradah, ki so jih učenci tega vrta dobili lansko leto na mednarodnem natečaju v Forte dei Marmi. Druga nagrada je bila dodeljena Ivani Mijač, četrti pa Sari Čok.

Natečaj, ki je nosil uradni naslov »XIV mostra internazionale disegno e pittura del fanciullo«, se je odvijal od 1. julija do 20. septembra 1971. Pokroviteljstvo nad razstavo je imel sam predsednik republike, medtem ko so bili organizatorji občinska uprava Forte dei Marmi, pokrajinska turistična ustanova in avtonomno podjetje Riviere della Versilia.

V zvezi s tem nepričakovanim priznanjem smo zastavili vprašanje učiteljici Valeriji Magajni, ki poleg učiteljice Felicite Vodopivec skrbi v svetoivanskem otroškem vrtcu za slovenske malčke in ki je odbrala ter poslala nagrajene risbe na omenjeno razstavo, kakšni občutki so jo prevzeli,

Nagrajene slovenske dijakinje

Posebna ocenjevalna komisija, ki so jo sestavljali profesorji in univerzitetni študentje, je ocenila pismene izdelke dijakov zadnjih treh letnikov višjih srednjih šol v Italiji. Ti so se udeležili posebnega tečaja, ki ga je organiziralo Studentovsko gibanje za mednarodno organizacijo (MSOI), tema samega tečaja pa je bila »Sodobni pogledi na mednarodno organizacijo«. Med nagradenci tečaja sta tudi dve slovenski dijakinji učiteljica »A. M. Slomšek« in sicer Mirjam Malmič in Adriana Sedmak iz Trsta. Vrh tega je komisija podelila tudi štiri posebne nagrade za ogled prostorov OZN v Ženevi. Med dijakinje, ki so 26. aprila letos odpotovali v to švicarsko mesto, je tudi dijakinja slovenskega učiteljskega v Trstu Danijela Ščuka. Nagrade so podelili na posebni svečanosti v ponedeljek 24. aprila ob 18.30 v dvorani pravne fakultete na Trgu Evropa v Trstu.

Smrt slovenske redovnice

V petek 21. aprila so v Trstu pokopali s. Mamerto Kobal, ki je zadnje čase živel v Marijinem domu v ulici Risorta. Pogrebno sv. mašo je opravil škofov vikar dr. Lojze Škerl, ki se je od pokojnice tudi poslovil z občutnimi besedami, pogrebni spreved pa je vodil dr. Jože Prešeren.

Pok. s. Mamerta se je rodila 13. februarja 1901 v Višnjah, župnija Podkraj na Vipavskem. Zaradi gospodarskih udarcev je bila njena družina prisiljena izseliti se na Štajersko. Ta preselitev je bila za pokojno življenjskega pomena. Na Štajerskem se je namreč seznanila s šolskimi sestrami v Mariboru in kasneje tam stopila v njihov noviciat. Po preobliki leta 1927 so jo predstojniki kot novinko poslali v Tomaj v noviciat. Po poklicu je bila kuharica, zato je vodila tudi kuhinjo v tomajski gospodinjstvi šoli. Mnogo deklet je pripravila, da so postale izvrstne kuharice in dobre gospodinje.

Leta 1947 je prišla v Boršt pri Trstu, kjer je upokojena poštna uradnica Marija Mučič poklonila šolskim sestram hišo. Sestra Mamerta ji je do konca njenega življenja ljubeče stregla. Zaradi takratnih političnih razmer je v Borštu mnogo trpela. Iz Boršta je šla v Marijanišče na Opčinah, nato pa je bila predstavljena v Marijin dom v ulici Risorta, kjer je 20. aprila umrla za srčno kapjo. Imela je zelo plemenit značaj, bila je polna požrtvovalnosti in dobrote, tako da je bila splošno priljubljena. Naj v Bogu počiva in uživa plačilo za svoja dobra dela.

Pismo tržaške Kršč. demokracije slovenskim volivcem

Tržaška sekcija Krščanske demokracije je izdala na slovenske volivce v slovenščini pisan proglas, v katerem jih vabi, da na volitvah 7. maja oddajo svoj glas za to stranko.

V pismu je rečeno, da je samo KD porok miru in svobode vsem tistim, ki žive v Italiji, da se je tudi v zvezi s Slovenci odločila za pot medsebojnega sporazumevanja, da odklanja asimilacijo in da hoče podpreti napore, da pride do primerne zaščite slovenske manjšine. Nato pismo našteva vse akcije, ki jih je KD že podvzela v korist Slovencev (Belcjev osnutek šolskega zakona, zaščita Krasa, dvojezični rapisi itd.). KD nato ugotavlja, da bo še treba delati, zlasti v okviru dežele, tržaške pokrajine in občine. Odprta vprašanja bo treba rešiti z mnogimi ukrepi, še bolj podpreti slovenska kulturna in športna združenja in poskrbeti za televizijske oddaje v slovenščini na deželni ravni.

Na koncu pisma pa stoji ugotovitev: Tako v Rimu kot v Trstu so se uresničile le tiste pobude za Slovence, ki jih je podpirala KD. Ugotovitev, ki ji ni kaj oprekati.

Vnos mesa preko meje s potnim listom

Višje kasacijsko sodišče v Rimu je izdalo razsodbo, ki je precejšnjega pomena za obmejno prebivalstvo. Doslej so finančne oblasti zagovarjale stališče, da imetniki prepustnic v obmejnem pasu ne morejo uživati tudi ugodnosti, ki jih določa zakon za vnos blaga iz tujine, v našem primeru iz Jugoslavije. Zato npr. Tržačanom niso dovoljevali prenosa mesa in masla, če so prešli mejo s potnim listom in ne s prepustnico.

Višje sodišče v Rimu je sedaj odločilo, da ugodnosti brezcarinskega prenosa do 4 kilogramov mesa in 2 kilogramov masla in sira s potnim listom veljajo tudi za državljane obmejnega področja, ki že uživajo podobne ugodnosti tudi s prepustnico.

S tem se je zaključil spor, ki ga je načel Tržačan Boris Ček, ko je leta 1966 moral plačati 910 lir carine za 3 kg mesa. V pravi ga je zastopal odvetnik Terpin. Tržaško sodišče prve stopnje je sprejelo tezo finančne uprave, prizivno sodišče pa tezo odv. Terpina. Rimsko kasacijsko sodišče je sedaj to stališče potrdilo. Finančna uprava bo morala tožitelju Borisu Čeku vrniti 910 lir in plačati sodne stroške.

Občni zbor Hranilnice in posojilnice na Opčinah

Minulo nedeljo je bil občni zbor openske Hranilnice in posojilnice. Predsednik Josip Podobnik je v svojem poročilu naglasil, da se je skupna vrednost finančnih sredstev v lanskem letu povečala za 862 milijonov lir ter dosegla globalno višino 2 milijard 645 milijonov lir. Ker denarne vloge stalno naraščajo, je predvideti, da bodo vsak čas dosegle 3 milijarde lir, kar je za ta denarni zavod pravi rekord.

Ob koncu je občni zbor soglasno odobril poročila odbornikov in računsko bilanco. Nadalje je potrdil odbornike, ki jim je letos potekel mandat ter soglasno odobril imenovanje dr. Gantarja za novega ravnatelja posojilnice.

Odstranili so Mihca in Jakca

Po 96 letih zvestega službovanja pod raznimi gospodarji in v vsakem vremenu sta Mihec in Jakec odšla v zasluženi pokoj. Pretekli teden so ta dva značilna bronasta kipa, ki sta tolkla ure v stolpu občinske palače na Velikem trgu, previdno sneli z zvonom vred. Odpeljali ju bodo v topilnico, da napravijo kalup za vlitje novih kipov. Sedanja kipa Mihca in Jakca sta namreč tako dotrajana in razmajana, da ju bodo shranili v muzeju. Temu se ni čuditi, saj sta stala na stolpu od leta 1876 dalje ter prenesla vsemogoče vremenske neprilike.

Računajo, da bosta nova kipa Mihca in Jakca izdelana in umeščena na svoje mesto še v tem letu. Občina je za to namenila 13 milijonov lir.

SLOVENSKA TELEVIZIJA

Sporod od 30. aprila do 6. maja 1972

Nedelja: 9.40 Po domače s Tržaškimi narodnim ansamblom. 11.00 Otroška matinea. 11.45 Mestece Peyton. 18.00 H-8 - jugoslovanski film.

Ponedeljek: 9.30 Otroška matinea. 11.30 Koncert vojaške godbe. 16.15 Kekec - slovenski film. 17.45 Riki - otroška oddaja. 20.30 Košarka Jugoslavija - Brazilija.

Torek: 10.00 Koncert moškega zbora »S. Kosovel« iz Ajdovščine. 10.30 Otroška matinea. 16.30 Carovnik iz Ozza. 16.55 Po domače s pihalnim ansamblom Francija Puharja. 18.30 Od zore do mraka. 19.05 Le vkup, le vkup uboga gmajna. 20.35 Upor v Adenu - švedski film. 22.50 Košarka Brazilija - Sovjetska zveza.

Sreda: 17.50 Don Kihot. 19.05 Na sedmi stezi. 20.30 Košarka Jugoslavija - SZ. 22.00 Igralci: Lojze Rozman.

Četrtek: 17.45 Veseli tobogan: Crnomelj. 18.30 Carni svet živali. 19.00 Stari mojstri: Jožef Tominc. 20.35 Četrtekovi nagledi. 21.35 Bos skozi pekel - japonska razdaljev. 22.20 R. Strauss: Uvertura Don Juan.

Petek: 17.25 Veliki lovec Hamamahama. 18.20 Obisk iz Italije. 18.40 Gospodinj-ski pripomočki. 18.55 Mestece Peyton. 21.40 Posnetek košarke Slovenija - SZ in Jugoslavija: Brazilija.

Sobota: 17.45 Tuja folklor: Bayanihan. 18.20 Štirje tankisti in pes - poljski film. 21.30 Tekmeča. 22.55 Košarka Slovenija - Jugoslavija in Brazilija: SZ.

Kardinal podpira ravnanje vojaške vlade

Kardinal Landazure je zagotovil vojaški vladi v južnoameriški državi Peru vso oporo Cerkve pri naporih za izboljšanje kulturnih in gospodarskih razmer v državi. Vlada je naletela na hud odpor bogatih posestnikov, ki se boje razlastitve in da bi prišli kmečki delavci na njihovi zemlji do lastne posesti.

Lahko bi ga strl, lakoto prestradano! Pa ne! Naj poslušaj! To, kar je za enega oddih, more biti drugemu muka. Zato naj sliši, naj trpi, hinave!

»Premalo te je, okostnjak, preneznaten si, da bi ti lagal. Vedno si bil majhen, malenkosten in prav je, da vsaj enkrat v življenju slišiš, da si bedak.

Nikdar nisi imel previsokega mnjenja o vaju dveh, ne o Nandetu ne o tebi, kljub vajini vzornosti. Se še spominjaš, kako smo se skupaj vozili v šolo? Spočetka mi je bilo kar nerodno v tako krepstni družbi. Pa ne dolgo. Čim dalj smo hodili vkup, bolj ko sem vaju poznal, bolj sta se manjšala v mojih očeh. Vzorna mladica! Ti s svojim svetlohlinstvom in on gzdalin s kodrasto grivlo! Prvo, kar sem srazil na njem, so bili tisti svetli, kodrasti lasje. Rad bi vama postal enak, dokler nisem spoznal, kako sta prazna. Ko je izbruhnila revolucija, sem se na tistem smejal vajinemu lahkovernemu idealizmu, pa sem se vaju vseno držal. Niso bili časi, da bi človek zanemarjal zveze. Kako sem vaju preziral!

(se nadaljuje)

Vsi slovenski rojaki s Tržaškega ste vabljeni na prvomajsko slavo v Bazovici

MARKO KREMŽAR

(5)

SIVI DNEVI

Ko sem hotel zaviti desno proti Savi, se je naglala k meni, da sem čutil vonj njenih las, me prijala za roko, ki mi je počivala na krmilu:

»Ne, Peter,« je zašepetala, »ne, Peter, pelji me domov.« Tedaj pa sem storil tisto taktično napako. Morda prav zato, ker sem imel zmago tako rekoč v rokah.

Moral bi ji ugoditi še to pot, jo peljati domov in čakati boljšega dne, ko ne bi bil spomin na vaju tako živ, ko bi v naravi pozabila vse; ali na plesu, ko se ne bi v mojem objemu niti spomnila, da sta kdaj živele dva skisana idealista. Ali še bolje, zaviti bi moral z vso silo na desno po prašni cesti proti reki. Tarnala bi, morda malo jokala, potem pa bi jo prevzel dan, pomlad...

Tako bi moral storiti, a tudi veliki stratezi imajo svoje slabosti in moja slabost je — kakor ti je zdaj menda že jasno —

ona.

Upirala se je, ko sem jo objel, saj veš, vsaka se upira, in nisem se zmenil za smešne udarce. Ko pa je hotela skočiti iz voza, sem videl, da sem se preneglil, a nazaj nisem niti hotel, niti mogel.

Pognal sem džip, da ni mogla nikamor. Drvela sva. Motor je tulil in mali džip je bolj letel kakor vozil okrog ovinkov. Ko sva priletela na glavno cesto, sem potisnil pedal prav v dno. Z levico sem držal za volan, z desnico pa njo okoli pasu. Vsa bleda je bila od strahu. Hiše, vozovi, ljudje, vse je švigalo mimo nju. Plesala sva med naloženimi kamioni kar blisk. Spet sem se čutil trdnega. Cesar nisem mogel doseči vsa leta, je storila ta blazna vožnja. Začutil sem, da dobivam oblast nad njo.

V elegantnem loku sem zapodil pod viadukt in pritegnil dekle bliže k sebi. Kar zaslišim krik. Za hip mislim, da spet ona kriči nad menoj, pa ne! Sam hudič je pognal na cesto otroka — prav meni pod kolesa.

Čutil sem, da sem zadel. Pogledam okrog, nikogar! Ze sva bila okrog ovinka

in skozi viadukt. Na oni strani je stal miličnik. Nič ni videl. Tedaj pa je skočila ona — prekleta — in pričela vreščati na pomoč, da sem povozil otroka in vruga vedi, kaj še.

Miličnik je gotovo ni razumel, a je videl in slišal krike. Zabrligal je. Jaz podim po dveh kolesih okrog prvega ovinka, za menoj brliza, od meni vpije nora babnica, pred menoj težak, z lesom natovoren kamion. Smrt? Ne. Rešitev!

Medtem ko sem z levico izpeljal džip skoraj izpod tovarnega avtomobila, sem z desnico porinil dekle na cesto — pod kolesa.

Po tem, kar se je zgodilo, zame pač ni bila več kakor nadležna priča.

Tako. Vse je bilo v redu. Džip je bil, kakor rečeno, last našega majorja in nihče ni vedel, da sem si ga izposodil, četudi bi kdo zapisal številko, kar pa ni verjetno. Doma bi avto opral, dolil bencina, ga vrnil, šel v kino in konec. Pa so morali prav tedaj popravljati tisto prekleto cesto. Še sreča, da si nisem zlomil vratu, ko sem prelomil rdečo prekljo, ki je zapirala polovico ceste in zavozil v kup gramoza.

Izjava vodstva SDZ v Gorici

Vodstvo Slovenske demokratske zveze v Gorici je temeljito proučilo politični položaj v zvezi z bližnjimi parlamentarnimi volitvami, ki bodo 7. in 8. maja letos.

Po izčrpnih stikih z odgovornimi organi nekaterih demokratičnih strank in po razgovoru z zaupniki in somišljeniki SDZ predlaga slovenskim volivcem na Goriškem, da oddajo svoj glas Krščanski demokraciji.

V primeru morebitnih pomislekov pa svetuje podporo socialnodemokratski stranki, ki je zadnje čase pokazala svojo pripravljenost prispevati k rešitvi problemov slovenske manjšine.

Krščansko demokracijo Slovenci že poznamo kot stranko, ki nam je do tu že marsikaj pozitivnega priskrbel in v njej vidimo jamstvo za ohranitev in okrepitev demokratičnih svoboščin v državi.

Pričakujemo pa, zlasti po zadnjem srečanju s predsednikom vlade, da se bo ta stranka v bodoče še odločneje zavzela za dokončno rešitev vseh naših vprašanj.

VODSTVO SDZ V GORICI

Večer s Stanetom Raztresenom ob otvoritvi razstave R. Saksida

V mali dvorani Katoliškega doma je te dni odprta razstava goriškega slikarja Rudolfa Saksida, ki razstavlja 22 »pastelov«, sad zadnjih umetniških stvaritev. V zelo okusno zasnovanem katalogu ga je prof. Milko Renar predstavil kot slikarja, ki v njem poudarja resnost in poštenost umetnika, ki mu ni do tega, »da bi se uvrstil med zagovornike prehitavanja«, ampak se oglašuje samo tedaj, ko ima res kaj povedati.

Tako piše prof. Renar: »Saksidova motivika se zgošča v vprašanje o vzrokih človekove tesnobe in izjavi iz pogovora, ki so podobni invalidu, kateri mora onemogočeno prisostvovati neprestanemu potvarjanju in teptanju človekovih vrednot. Edino izhodišče ostanje potemtakem sanje, pravljica: tu se lahko prosto giblješ, se nasmehneš, se zjočeš, se upreš in se osvestiš.«

Otvoritev je bila v soboto 22. aprila in je bila združena z recitalom gledališkega igralca Staneta Raztresena. Predsednica SKAD-a Metka Klanjšček je razstavo odprla in poudarila, da je vsaka razstava važen kulturni dogodek, tembolj če gre za domačega umetnika. Predvsem mi v zamejstvu bi morali biti na to bolj pozorni.

Prisotni so nato pozdravili Staneta Raztresena, ki je v prijetnem okviru Saksidovih slik podal svoj recital, izbor pesmi slovenskih pesnikov, pod naslovom »Bridke in pikaste«. Slovenska pesem, od Presnerne do najsodobnejših, je zablestela v vsej svoji lepoti in duhovnem bogastvu.

Ob zaključku sem odkril, da nisem v vsej letošnji gledališki sezoni imel prilicnosti, da bi tako navdušeno poskotal kot to pot. V hipu so se mi zasmilili vsi tisti naši gledališki igralci, ki jim slovenska gledališka ustanova v Trstu ne da možnosti, da bi izrazili svojo umetniško silo. Letošnja gledališka sezona je to potrdila.

S. K.

Arduino Cremonesi o oglejskem patriarhatu

V sredo 19. aprila smo imeli priložnost od blizu spoznati šolskega nadzornika iz Gonarsa Arduina Cremonesija, ki je pred časom nastopil na televizijski oddaji »Rischiattutto«. Predaval je v mali dvorani Katoliškega doma o »Evropski in družbeni

vlogi oglejskega patriarhata«. Predaval je sicer v italijanščini, ugotovili pa smo, da dobro razume tudi naš jezik. Poslušalce je presenetilo njegovo poznanje starejših zgodovine naših krajev, predvsem pa njegova zavzetost za reševanje sodobnih problemov naše skupnosti, ki jih je predavatelj večkrat povezoval s problemi furlanske jezikovne skupine.

Predavatelju smo hvaležni za njegovo ljubezen do naše zgodovine in do naše književnosti, ki ju res dobro pozna. Škoda le, da je eden redkih in da o nas dostikrat govorijo in odločajo ljudje, ki o Slovincih ničesar ne vedo.

Delegacija štandreških in sovođenjskih kmetov pri deželni odborniku Masuttu

Pred dnevi so se v Standrežu zbrali štandreški in sovođenjski kmetje, katerih zemljišča bodo prizadeta z gradnjo avtoceste Villesse-Gorica in s spremembami na Tržaški cesti št. 55.

Dela na Tržaški cesti bo izvršila državna ustanova ANAS, za avtocesto pa bo poskrbela pokrajinska uprava. Na sestanku so prizadeti izrazili svojo ogorčenost nad postopanjem družbe ANAS, katere je poslušala na zemljišča tehnik, ki so zemljišča zmerili, postavili količke in s tem povzročili precejšnjo škodo, ne da bi se pri tem sploh zmenili za lastnike.

Kmetje so iz svoje srede izbrali delegacijo, ki naj bi nastopila pri vseh pristojnih oblasteh v obrambo lastne zemlje. Delegacija je bila v sredo 19. aprila v Trstu pri deželni odborniku za javna dela Masuttu. Člani delegacije so Masuttu povedali, da je bil Standrež že vse preveč oškodovan z razlastitvami, in sicer za pokopališče, letališče, industrijsko cono, za ljudske hiše in drugo, kar je v prvi vrsti prizadelo kmetijstvo, ki je že od nekdaj zelo razvito in se je zadnje čase usmerilo v pridelovanje žlahtnih kulturnih rastlin. Vse te programirane infrastrukture bodo temu razvitemu kmetijstvu zadale smrtne rane. Delegacija je odborniku postavila jasne zahteve glede odkupnih cen in načina plačila. Slovenski kmet se ne bo zlepa odpovedal zemlji, katero so si predniki z velikimi žrtvami pridobili. Masutto je v odgovoru dejal, da je zakon, katerega se morajo žal posluževati, zelo neugoden za odkupno ceno, zato pa bo njegova skrb ter celotne deželne uprave, da se poišče ugodna rešitev temu problemu.

Delegacija je spremljal deželni svetovalec dr. Drago Štoka.

Standrež

V nedeljo 23. aprila je gostovala v župnijski dvorani gledališka skupina »Albin Vodopivec« iz Kamenj pri Ajdovščini. Nastopila je z dramo »Sin« mladinskega pisatelja Engelberta Gangla iz Metlike.

Drama, v kateri pisatelj posnema naturalistični slog znanega norveškega dramatika Ibsena, prikazuje življenjsko pot mladčnika, ki s svojo zablodo onesreči sebe, svojo družino in svoje prijatelje.

Igralci so dramo v štirih dejanjih prepričljivo odigrali ter v gledalcih ustvarili živo zanimanje za potek igre in marsikomu privabili tudi solze v oči. Gotovo so vredni vse pohvale za svojo prizadevnost in idealnost, saj so vsi igralci mladi izobrazenci, uradniki in delavci, ki svoj prosti čas žrtvujejo prosvetni dejavnosti. Hvaležni smo jim za prijetni in poučni večer ter jih vabimo, naj se še kdaj vrnejo med nas.

Š P O R T

Odbojka. Zaključilo se je »Meddeželno prvenstvo Serije D«. Zadnjo tekmo je Olympia igrala v Trentu preteklo nedeljo; proti ekipi CSI Rigoni je klonila s tesnim rezultatom 2:3 (10:15, 7:15, 15:8, 15:6, 10:15). Igrala je samo s 6 igralci (trije so poškodovani); če bi imela vsaj enega rezervnega igralca, bi bil lahko rezultat pozitiven.

Nadaljuje se pokrajinsko promocijsko prvenstvo. Olympia je premagala AGI s 3:0 (15:5, 15:11, 15:2); izgubila pa je z Veloxom 0:3 (10:15, 9:11, 12:15). Prihodnjo tekmo bo Olympia igrala v soboto 29. maja ob 20.15 proti Sud-Est iz Gorice; zadnjo tekmo pa 3. maja ob 19. uri proti UGG.

Začelo se bo tudi tekmovanje v odbojki v okviru Mladinskih iger. Nastopila bodo tri moštva: Olympia, Dante in UGG. Olympia bo igrala v soboto 29. aprila ob 16.30 v telovadnici AGI proti Dante; dne 1. maja ob 10.30 pa se bo pomerila z UGG. Za Olympijo bodo igrali: Cotič Marko, Cotič Stefan, Mozetič Klavdij, Mikulus Karel, Sirk Ivan, Merkelj, Kuštrin, Ipavez, Crapiz Marino, Suligoi, Makuc in drugi.

Preteklo nedeljo se je vršila atletika v okviru Mladinskih iger. Nekateri alteti Olympije so dosegli kar zadovoljive rezultate. V hoji na 4 km so Bili Russian Mavro prvi, Mozetič četrti, Sošol peti.

ZA KMETOVALCE

Dva uspeša tečaja o herbicidih

Pravkar sta se končala dva kmetijska tečaja v Mavhinjah in Borštu, na katerih so udeleženci poslušali predavanja o uporabi kemičnih oplevkov. Kljub polnemu delu, ki ga imajo v tem času kmetje, je tečaj zaradi svoje zanimivosti pritegnil lepo število udeležencev v obeh vaseh. Kmetijskega nadzorništva in zveze neposrednih obdelovalcev iz Trsta, so tečajniki dokazali, da temeljito obvladajo osnovne pojme, ki so tako važni za pravilno poznavanje in uporabo oplevkov. Na obeh tečajih je predaval inž. Janko Košir.

Prispevki za škodo po vremenskih neizgledih

Nedavno je ožji deželni odbor določil znesek 300 milijonov lir, ki naj se porabi v obliki prispevkov za škodo, nastalo zaradi izredno slabih vremenskih razmer. Za mala posestva neposrednih obdelovalcev, posameznih ali združenih, znaša prispevek 80 %, za srednja posestva in zadruge 65 % in za velika posestva 40 %. Prispevki imajo namen, da olajšajo obnovitev plodne zemlje, posevkov in nasadov; da se obnovijo poškodovane kmetijske zgradbe in naprave, oporni zidovi, poljske ceste, odvajalni in dovajalni jarki, vodovodi, vodna omrežja, namakalne naprave in napeljava elektrike, da se popravijo poškodovane naprave za hrambo in predelavo pridelkov in da se obnovi izgubljene zaloge.

Za leto 1971 je bilo določeno nadaljnjih 300 milijonov lir za delno kritje škode, ki so jo lani povzročili toča, zračni vrtnice in nalivi v raznih krajih tukajšnje dežele.

Deveta seja sindikata slovenskih šolnikov v Gorici

Bila je 21. aprila. Na njej se je razpravljalo o ustanovitvi tretjega rednega učiteljskega mesta na osnovni šoli v ul. Randaccio, o šolskem avtobusu, ki vozi otroke v to šolo in o razpoložljivosti učnih mest na gimnaziji-liceju »Primož Trubar«.

Glede tretjega rednega učiteljskega mesta na osnovni šoli v ulici Randaccio je sindikat že ponovno nastopil pri šolskih oblasteh, a vedno brez uspeha. Če bo nujno, bo proglasil stavko slovenskih šolnikov.

Ker razpolaga goriška občina le z omejenim številom šolskih avtobusov, niso mogli biti do sedaj vsi učenci, ki hodijo v osnovno šolo v ulici Randaccio, deležni tega naglega in udobnega prevoza. Te dni je šolski skrbnik sporočil, da je naprosil prosvetno ministrstvo, naj nakaže potrebno finančno nakazilo za nove avtobuse. Obstaja torej upanje, da bo zadeva ugodno rešena.

Sindikat tudi vabi vse šolnike, ki imajo ustrezní študijski naslov, naj vložijo prošnje za razpoložljiva mesta v šolskem letu 1972/73 in sicer: na liceju iz slovenščine in latinščine; na gimnaziji-liceju iz matematike in fizike; na gimnaziji iz slovenščine, grščine, latinščine, zgodovine, zemljepisa in državljanske vzgoje; na liceju-gimnaziji iz italijanščine.

PEVSKI ZBOR RUPA-PEČ

pridei v nedeljo 30. aprila ob 15.30
v Rupi na trgu pred cerkvijo tradicionalni

PRAZNIK »FRTALJE« SV. MARKA

Nastopili bodo: glasbeni ansambel »Lojze Hlede« iz Steverjana; otroci otroškega vrtca iz Rupe; osnovnošolski otroci; mešani pevski zbor Rupa-Peč; sovođenjski nonet; goriški oktet; moški zbor »Mirko Filej«.

Pestri spored bo zaključil ansambel »Lojze Hlede« z veselimi vižami. Ves dan bo deloval dobro založen buffet z domačimi jedili in pijačo.

V primeru slabega vremena se bo praznik vršil na eno nedelj v mesecu maju.

Ker bo prireditev v Rupi v okviru prvomajskih dni in lahko dosegljiva občinstvu iz bližnje in daljne goriške okolice, upajo prireditelji na obilno udeležbo in kličejo vsem obiskovalcem prireditve: na veselo snidenje v Rupi!

RADIO TRST A

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 30. aprila do 6. maja 1972

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 »Govoreča žogica«. Otroška radijska igra. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 12.20 Naša gospa. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... 15.45 M. Soldati: »Resnica o zadevi Motta«. 16.35 Orkestri in zbori. 17.15 Popoldanski koncert. 18.00 Sport in glasba. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika. 22.10 Igra Zagrebski kvintet.

Ponedeljek: 10.00 Domače življenje in delo v pesmih Marije Mijot. 10.10 Simfonična glasba U. Vrabca in G. Cambissa. 10.50 Klasiki ameriške lahke glasbe. 12.00 Opoldne z vami. 14.45 Folklorne pesmi. 15.00 I. Silone: »Fontamara«. Dramatiziran roman. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Ritmična orkestra RAI iz Rima in Milana. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 20.30 Slovenski razgledi.

Torek: 11.35 Pratika. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Komorni koncert. 19.10 »Lovrenc Kuhar«, pripravlja Vinko Beličič. 19.20 Za najmlajše: pravljice, pesmi in glasba. 20.30 G. Puccini: »Plašč«, opera enodejanka. 21.45 Glasba v noč.

Sreda: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole (ponovitev). 18.50 Slovenski komorni orkester. 19.10 Higiena in zdravje. 19.20 Zbori in folklor. 20.30 Simfonični koncert. 21.15 Revija francoskih pevcev. 21.35 Južnoameriški motivi.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Nove plošče resne glasbe. 19.10 F. Catalano: »Povojna doba: fašizem«. 19.25 Za najmlajše: Pisani balončki. 20.30 G. Rocca: »Lubenica«. Enodejanka. 21.30 Poje Janis Joplin. 21.45 Skladbe davnih dob.

Petek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole (ponovitev). 18.50 Sodobni slov. skladatelji. 19.10 »Ivan Trinko-Zamejski«. 19.20 Zbori in folklor. 20.30 Gospodarstvo in delo. 20.50 Koncert operne glasbe. 21.30 Plesi z vsega sveta.

Sobota: 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 Prosvetno društvo »Planinka« iz Ukeve. 19.20 Revija zborovskega petja. 20.30 Teden v Italiji. 20.50 Slovenske balade: »Knezov zet«.

★

Ravnateljstvo učiteljskega »S. Gregorčič« v Gorici obvešča, da se bo vršil v petek 28. aprila 1972 ob 18.30 roditeljski sestanek. Sestanek bo v risalnici učiteljskega v Ulici Croce 3. Vabljeni starši in njih namestniki.

Slovensko gledališče v Trstu bo predvajalo v sredo 3. maja ob 18. uri v Kulturnem domu dramo Tennessee Williamsa v enajstih prizorih »Tramvaj poželenje«.

★

»Katoliški glas« v vsako slovensko družino!

Družinska sreča

Borisu Hladniku iz Steverjana je žena Lucija povila brhko deklico, ki bo krščena na ime Barbara. K veselemu dogodku čestitata ansambel »Lojze Hlede« in društvo »F.B. Sedej« iz Steverjana.

OBVESTILA

Počitniška kolonija za slovenske učence

Tudi letos bo Vincencijeva konferenca iz Gorice organizirala počitniško kolonijo za dečke in deklice do 13. leta starosti. Gotovo se bo vršila gorska kolonija za 50 otrok in sicer kot lani v Ovaru; verjetno bo organizirana tudi morska kolonija za 20 otrok, po možnosti v Devinu.

Otroci, ki bi želeli iti v slovensko kolonijo, naj to navedejo v obrazcih, ki jih bodo dobili v šolah.

Drugo srečanje Prijateljev zavoda sv. Družine bo v nedeljo 7. maja ob 11. uri v zavodski hiši, ul. Don Bosco 66, Gorica. Vsi, ki ste obljubili sodelovanje in vam je bodočnost zavoda draga, iskreno vabljamo!

Burko Jake Štoka »Trije tički« bo Slovensko gledališče iz Trsta uprizorilo v soboto 29. aprila ob 20.30 v župnijski dvorani v Dolini, v nedeljo 30. aprila pa ob 18. uri v prosvetni dvorani v Trebčah.

Praznik čenjenj v Mačkovljah bo letos v nedeljo 21. maja. O prireditvi bomo še poročali v prihodnjih številkah.

DAROVI

Za Zavod sv. Družine: Kmečka banka v spomin pok. Lojzeta Komjanca 20.000; N. N. v spomin na pok. Katarino Pirih 10.000; N. N. 5.000; Delavsko-kmečka posojilnica v Sovodnjah 40.000 lir.

Za Alojzijeve: Kmečka banka v počastitev spomina pok. Lojzeta Komjanca 20.000; N. N. ob 80-letnici zavoda 5.000; K. B. 5.000; Brataševac 1.000; N. N. v proslavo 80-letnice zavoda 80.000 lir.

Za Katoliški dom: N. N. (1) Sovodnje 5.000; A. K. Gorica 5.000; N. N. (2) Sovodnje 5.000 lir.

G. Artur Zalatel, stolni vikar v Gorici je v zvezi z ustanovami, s katerimi je bil povezan, dokler ni oslepel, daroval po 10.000 lir za Zavod sv. Družine, Alojzijeve, Katoliški dom, Katoliški glas ter za župnijske domove v Standrežu, Doberdobu in Steverjanu.

Za šolske sestre v ul. Risorta, Trst: Marija Obersnel vd. Skamperle v spomin pok. s. Mamerte Kobal 10.000 lir.

Za svetoivanski Mariljin dom v Trstu: Amalija Čok ob smrti sestre Netke 5.000; družina Barazzutti ob smrti Justine Barazzutti 5.000; Pini, Boži in Marta Kocijančič ob smrti s. Mamerte 4.000; svetoivanski cerkveni pevci ob smrti Josipa Kravosa 12.000; Sergij Kocijančič v isti namen 3.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Vremec Leopolda 2.000; Furlan-Zolia Marija 4.000; Škerlavaj Lojzka 2.000; Mottica-Frasson ob poroki 16.000; Levstik-Zerjal 5.000; Sturm Josip ob krstu malega Aleksandra Jana 10.000; Daneu Jelka-Fonzari Umberto ob krstu malega Aleksandra Jana 10.000; Gustini Lidija ob poroki 5.000; v cerkvi 6.530 lir.

Za cerkvico na Ferlugh: N. N. 5.000 lir.

Za cerkvico pri Banah: Kocman Vojmir ob krstu hčerkice Tjaše 5.000; Luzzi Otello ob krstu male Tjaše 10.000 lir.

Za cerkev v Bogdancih: gospod iz Trsta 1.000 lir.

Za slovenske misijonarje: M. Z. 2.000 lir. Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpea: Trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 8% davek za registrski urad

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Na »Prazniku pomladi« 3. aprila v Doberdobu je nastopila tudi folklorna skupina iz Ločnika, ki je znova dokazala svojo veliko usposobljenost v gibih in izrazu